

КНИГА ЧЕТВЕРТА

ПРАЗНИЦЫ-ТѢ И ПОГРЕБЕНІЕ-ТО.

Писмо 22.

Мы, любезный пріятелю, малко са поотдалечихмы отъ църковны-тѣ праздницы послѣ воскресеніе, и вѣчь смы са уморили, като смы са качили седемъ недѣлы на свѣтлѣ-тѣ высочинѣ, ко-то надвишава сички-тѣ прочи высоки праздницы, спрѣхмы са да вкѣсимъ плодъ-а на тойзи трѣдъ, като разгледвамы светы-тѣ тайны; отъ толкѣ височинѣ можахмы да прегледамы радостно и тежко-то възлѣзваніе и новый-а но вѣчь лекій-а пѣть подирь воскресеніе-то господне. Тѣи е, ако може замлано-то да са сравни съ небесно-то, тѣи е на умереный-а пѣтникъ, кога са той дълго време гѣби по дивы горы, па мѣ са наждаждь отворатъ пытоми предѣли; той тогава, като заборави сичкѣ-тѣ мѣкѣ по пѣть-а притича въ тѣхнѣ-тѣ пазѣхѣ, на живы-тѣ изворы, на сѣнкѣ подъ родны-тѣ дѣрвета.

Тѣи и намъ драголибно са извика дѣховна-та пѣтека за осемъ недѣлы отъ свѣтло-то воскресеніе до огненно-то сошествіе на светаго дѣха върѣхъ апостолы-тѣ, и іоше по нататакъ до праздникъ-а на